
Five Nights at Freddy's
STŘÍBRNÉ OČI
SCOTT CAWTHON
KIRA BREED-WRISLEY

Five Nights at Freddy‘s
Stříbrné oči

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon, Kira Breed Wrisley

Five Nights at Freddy‘s 1.: Stříbrné oči – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

x·y·z

Five Nights at Freddy's

STŘÍBRNÉ OČI

SCOTT CAWTHON
KIRA BREED-WRISLEY

Five Nights at Freddy's: The Silver Eyes
Copyright © 2020, Scott Cawthon
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New Yourk, NY 10012, USA.
Translation © Jana Jašová, 2019
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7597-749-6
ISBN e-knihy 978-80-7597-611-6 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7597-612-3 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7597-610-9 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

KAPITOLA PRVNÍ

Vidí mě.

Klesla na ruce a kolena. Krčila se za řadou hracích automatů, vtisknutá v miniaturním prostoru mezi konzolemi a stěnou, zamotaná v elektrických šňůrách a nevyužitých prodlužovačkách. Byla zahnána do rohu. Jediná úniková cesta vedla kolem něj, a na to nebyla dost rychlá. Viděla ho, jak přechází mezi automaty a sleduje sebemenší pohyb v mezerách mezi nimi. Bylo tam stěží místo na to, aby se o něco pokusila, ale začala lézt pozadu. Noha se jí zachytila o šňůru. Zastavila se a zkroutila se, aby se k němu dostala a vyprostila ho.

Uslyšela zařinčení kovu o kov. Nejvzdálenější automat se zhoupl, až narazil do zdi. On do něj udeřil znovu, roztříštil monitor a zaútočil na sousední a pak ještě na ten vedle. Když se probíjel mezi hracími automaty a blížil se k ní, třeskot zněl téměř rytmicky.

Musím pryč, musím! Panika jí nijak nepomáhala. Žádná úniková cesta tu nebyla. Roztrhaným obinadlem jí prosákla krev. Měla pocit, že jí z těla odtéká úplně všechna.

Automat o pár kroků dál zařinčel o zeď a Charlie sebou trhla. Blížil se k ní. Slyšela vrzání převodů a cvakání ovládacích panelů. Znělo

to čím dál hlasitěji. I když zavřela oči, pořád viděla, jak se na ni dívá. Viděla slepenou srst a obnažený kov pod syntetickým masem.

Automat před ní najednou vyletěl do vzduchu a překotil se jako dětská hračka. Šňůry a prodlužovačky pod jejími rukama a koleny sebou škubly a podklouzly. Charlie jela s nimi. Zvedla hlavu právě včas, aby viděla, jak se k ní švihnutím blíží hák.

VÍTEJTE VE MĚSTĚ HURRICANE V UTAHU

Charlie se za volantem suše usmála. Svět za cedulí nevypadal nijak odlišně od toho před ní, ale stejně cítila nervózní očekávání, když ji míjela. Nic tu nepoznávala. Ne že by snad čekala opak, ne na tomhle vzdáleném konci města, kde byla jen dálnice a pustina.

Říkala si, jak asi budou vypadat ostatní, kým teď jsou. Před deseti lety byli nejlepšími přáteli. A pak se *to* stalo a všechno skončilo, aspoň pro Charlie. Od sedmi let nikoho z nich neviděla. Jako malí si pořád vyměňovali dopisy, zvlášť Marla, která psala stejně, jako mluvila – rychle a nesouvisle. Jenže když dospívali, začali se odcizovat, dopisy řídly, pauzy mezi nimi se protahovaly. Korespondence vedoucí k téhle výpravě byla povrchní a plná rozpačitých odmlk. Charlie si opakovala jejich jména. Ujišťovala se tak, že si všechny pamatuje: *Marla. Jesicca. Lamar. Carlton. John.* A *Michael…* Michael byl důvodem k téhle cestě. Bylo to deset let, co umřel, deset let, co se *to* stalo, a jeho rodiče je teď pozvali na vzpomínkovou slavnost. Chtěli mít všechny jeho staré kamarády u toho, až oznámí, že založili stipendium nesoucí jméno jejich syna. Charlie věděla, že to je chvályhodné, ale stejně jí celá ta sešlost připadala trochu morbidní. Zachvěla se a ztlumila klimatizaci, i když věděla, že se netřese zimou.

Když vjela do centra města, začínala to tu trochu poznávat. Pár obchodů, kino, které teď propagovalo nový letní hit. Trochu ji to překvapilo a pak se sama pro sebe usmála. *A cos čekala? Že se tady nic nezmění? Že město zamrzlo jako pomník tvého odchodu, navždy*

zatavené v červenci 1985? No… přesně to čekala. Podívala se na hodinky. Ještě jí zbývala spousta času do chvíle, kdy se všichni setkají. Napadlo ji, že by mohla jít do kina, ale věděla, po čem touží skutečně. Zabočila doleva a zamířila ven z města.

O deset minut později zastavila a vystoupila ven z vozu.

Dům čněl před ní, s temnými pokřivenými obrysy se rýsoval proti jasně modré obloze. Charlie se opřela o auto a trochu se jí zatočila hlava. Chvíli zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Věděla, že dům tady bude. Pokoutní nahlédnutí do tetiných bankovních výpisů před pár lety jí napovědělo, že hypotéka byla uhrazena a teta Jen za dům řádně platí daně. Bylo to jen deset let… Neexistoval důvod, proč by se něco mělo změnit. Charlie se pomalu vydala do schodů a sledovala olupující se barvu. Prkno na třetím schodu bylo pořád uvolněné. Jednu stranu verandy už zarostly růžové keře, jejich trny se hladově zakusovaly do dřeva. Dveře byly zamčené, ale ona pořád měla klíč. Nikdy ho vlastně nepoužila. Když ho teď stáhla z krku a vsunula do zámku, vzpomněla si, jak jí tehdy tatínek navlékl řetízek s klíčem na krk. *Pro případ, že bys ho někdy potřebovala.* Teď ta chvíle nastala.

Dveře se snadno otevřely. Rozhlédla se kolem. Na první dva roky tady si moc nepamatovala. Přistěhovala se sem jako tříletá a všechny vzpomínky jí splývaly v jedinou rozmazanou skvrnu dětského zármutku a pocitu ztráty, nepochopení, proč musela maminka odejít. Neustále se držela tatínka, nevěřila světu, když u ní nebyl, když se ho nemohla pevně chytit a zabořit mu hlavu do flanelové košile, nadechnout se jeho vůně oleje a horkého kovu.

Charlie před sebou spatřila schody, ale nezamířila přímo k nim. Místo toho vešla do obývacího pokoje, kde stál nábytek, pořád jako dřív. Věci tu byly rozestavěné až příliš daleko od sebe, jen aby nějak zaplnily prostor. Konferenční stolek příliš daleko od pohovky, než aby se na něj dalo snadno dosáhnout, samostatné křeslo příliš daleko

od gauče, než aby si spolu sedící mohli snadno povídat. Přibližně uprostřed místnosti byla na prknech tmavá skvrna. Charlie ji rychle překročila a pokračovala do kuchyně, kde byly skříňky s pár hrnci, pánvemi a talíři. Jako dítě nikdy nepociťovala nedostatek, ale teď jí nadměrná rozloha domu připadala až jako druh omluvy. Jako pokus muže, který toho tolik ztratil, dát dceři všechno, co dokáže. Otec vždycky všechno přeháněl.

Když tady byla naposledy, dům byl temný a všechno bylo špatně. Nesli ji po schodech do jejího pokoje, i když jí už bylo sedm a rychleji by tam došla po svých. Ale teta Jen se pro ni na verandě sehnula a zvedla ji do náruče. Clonila jí při tom dlaní oči, jako by nechtěla, aby do nich dívence svítilo slunce.

V pokoji ji postavila na zem a zavřela za nimi dveře. Pak ji vyzvala, aby si sbalila věci, a ona se rozplakala, protože všechny se do malého kufříku nemohly vejít.

„Pro zbytek se vrátíme později," prohlásila Jen. Netrpělivost z ní přímo crčela. Charlie nerozhodně postávala u prádelníku a snažila se rozhodnout, která trička si má vzít. Pro ostatní se už nikdy nevrátily.

Charlie se vydala do schodů a mířila do své staré ložnice. Dveře byly pootevřené. Když do nich strčila, ucítila podivnou závrať z pomyšlení, že by za nimi mohla spatřit svoje dětské já, sedící mezi hračkami, s otázkou pro dnešní Charlie: *Kdo jsi?* Přesto vešla.

Její ložnice zůstala stejně jako zbytek domu nedotčená. Stěny byly vymalovány bledě růžovou a podobný nádech měl i strop, který na jedné straně dramaticky klesal, jak kopíroval sklon střechy. Pod velkým oknem stála její stará postel. Matrace se zdála nedotčená a bez pokrývek. Okno zůstalo pootevřené, škvírou se ven třepotala hnijící záclona. Na zdi pod oknem byla tmavá vlhká skvrna, jak tam škvírou léta pršelo, a prozrazovala zanedbanost domu. Charlie vylezla na postel a pokusila se okno přibouchnout. Nakonec se jejímu tlaku

skřípavě podřídilo. Slezla a rozhlédla se po pokoji, který byl dílem jejího otce.

První noc v domě se bála spát sama. Nepamatovala se na to, ale otec jí to vyprávěl tak často, že příběh získal kvalitu vzpomínky. Seděla na posteli a kvílela, dokud nepřišel. Dokud ji nezvedl do náruče, aby ji objal a ujistil, že už nikdy nebude sama. Další den ráno ji vzal za ruku, odvedl ji do garáže a začal na svém slibu pracovat.

Prvním z jeho výtvorů byl purpurový králík, teď zešedlý léty sezení na slunci. Otec ho pojmenoval Theodore. Byl velký jako tříleté dítě, tak jako tehdy Charlie, a měl plyšovou srst, lesklé oči a elegantní rudou vázanku. Moc toho neuměl, jen mávat tlapkou, naklánět hlavu ke straně a tatínkovým hlasem říkat: „Mám tě rád, Charlie." I to stačilo, aby měla pocit, že ji v noci někdo hlídá, že není sama a může klidně spát. Teď Theodore seděl v bílém proutěném křesílku ve vzdáleném rohu místnosti. Zamávala na něj, jenže králík byl vypnutý, a tak její gesto neopětoval.

Po Theodorovi přicházely na řadu komplikovanější hračky. Některé fungovaly, jiné ne. Některé se neustále porouchávaly, další zase nesouzněly s Charliinou dětskou představivostí. Nikdy u toho přímo nebyla, ale věděla, že takové hračky tatínek odnáší do dílny, rozebírá je na součástky a recykluje. Ty, které jí zůstaly, milovala. A všechny byly tady, trpělivě na ni hleděly. S úsměvem stiskla tlačítko vedle postele. Šlo ztuha a nic se nestalo. Stiskla ho znovu, tentokrát na něm podržela prst déle. Napříč pokojem se ozvalo zavrzání kovových součástek. To se rozpohyboval jednorožec.

Jmenoval se Stanley (už si nepamatovala, proč právě takhle) a byl celý z kovu, natřený lesklou bílou barvou. Obcházel trhanými pohyby místnost, posunoval se po kolejnici a strnule poškubával hlavou nahoru a dolů. Zabočil na konec trasy a zastavil se před její postelí. Charlie si klekla vedle něj a poplácala ho po boku. Lesklý nátěr byl

popraskaný a sloupaný, jednorožcova hlava zrezivěla. Ale jeho oči byly dál živé a přes propast desetiletí na ni hleděly.

„Potřebuješ znova natřít, Stanley," prohodila Charlie. On mlčky zvedl hlavu.

V nohou postele zůstalo kormidlo z dohromady poslepovaného plechu. Často jí připomínalo něco, co by se dalo najít v ponorce. Zkusila s ním zatočit. Na chvíli se zaseklo, pak povolilo a otočilo se, jako vždycky předtím. Na druhé straně pokoje se otevřela dvířka skříně. Zevnitř vyjela Ella, panenka asi metr vysoká, v rukou šálek a podšálek jako obětiny. Její kostkované šaty byly pořád nažehlené, kožené botky nablýskané. Skříň ji nejspíš před vlhkostí ochránila. Když bývala Charlie velká jako Ella, nosila stejné oblečení.

„Ahoj, Ello," pozdravila tiše panenku. Jakmile uvolnila kormidlo, Ella se zase vrátila do skříně a dveře se za ní zavřely. Charlie se vydala za ní. Skříně byly vestavěné pod šikmou částí střechy, tři vedle sebe. Ella žila v té nejnižší, jen něco přes metr vysoké. Sousední byla o něco vyšší a třetí, ta nejblíž dveřím, už měla normální výšku jako zbytek ložnice. Charlie se usmála. Na něco si vzpomněla.

„Proč tady máš tři skříně?" zeptal se John, když k ní přišel poprvé na návštěvu. Nechápavě se na něj zadívala, jeho otázka ji zmátla.

„Protože jich tady tolik je," odpověděla konečně. Vzdorovitě ukázala na jednu z nich. „A v téhle bydlí Ella." John spokojeně přikývl.

Charlie zavrtěla hlavou a otevřela dvířka do prostřední skříně – nebo se o to aspoň pokusila. Knoflík se neotočil. Dvířka byla zamčená. Několikrát s nimi škubla, ale bezvýsledně. Zůstala přikrčená na zemi a zadívala se na nejvyšší skříň, *skříň pro velkou holku*, do které měla jednoho dne dorůst. „Tuhle budeš potřebovat, až budeš větší," slibovat jí táta. Ten den nikdy nenastal. Teď byla pootevřená, ale Charlie ji ignorovala. Neotvírala se pro ni, jen se poddala času.

Když vykročila k poličkám, všimla si něčeho blýskavého, napůl skrytého pod spodním okrajem prostředních dvířek, pod nimiž zů-

stala malá škvíra. Shýbla se pro to. Byl to úlomek desky s plošnými spoji. Slabě se usmála. Kdysi se tady všude povalovaly šroubky, matky, nýty. Otec takové věci nosíval po kapsách, a když na něčem pracoval, pokládal kovové součástky vedle sebe a pak na ně zapomněl. Anebo ještě hůře, schoval si je někam „právě aby se na ně nezapomnělo", a už je nikdy nikdo neviděl. Na kovovém úlomku byly namotané její vlasy. Opatrně je uvolnila ze zoubku, na kterém uvízly.

Nakonec, s pocitem, že už toho má dost, přešla pokoj a zvedla Theodora. Jeho záda nevybledla od slunce jako předek těla, měl tam stejnou sytě purpurovou barvu, jakou si pamatovala. Stiskla tlačítko dole na jeho krku, ale králík zůstával nehybný. Srst měl vypelichanou, jedno ucho mu viselo podél hlavy na poslední z uvolněných nití, otvorem v těle viděla zelený plast na destičce plošných spojů. Charlie zadržela dech a snažila se poslouchat.

„Má-á-ám tě-ě," pronesl stěží slyšitelně králík a zasekl se. Položila ho na zem. Obličej měla horký, hrudník se jí pevně svíral. Nečekala, že ještě někdy uslyší tátův hlas. *Já tebe taky.*

Rozhlédla se po pokoji. Když byla dítě, představoval její kouzelný svět, který si toužila nechat pro sebe. Dovnitř smělo jen pár vyvolených přátel. Vrátila se na postel a poslala Stanleyho po trase zase nazpět. Pak odešla. Dveře za sebou zavřela dřív, než se maličký jednorožec stačil zastavit.

Zamířila zadními dveřmi na příjezdovou cestu a zastavila se před garáží, v níž bývala otcova dílna. Ve štěrku kousek před vraty ležel zabořený kousek kovu. Charlie se pro něj sklonila. Vlastně to byly dva kousky kovu spojené kloubem. *Loket*, pomyslela si s pousmáním a zahýbala tím kusem končetiny sem a tam. *Komu měl asi patřit?*

Na tomhle místě stála už tolikrát. Zavřela oči, jak ji zavalily vzpomínky. Zase byla malou holčičkou, sedící na podlaze otcovy dílny. Hrála si s kovovými úlomky a dřívky jako s kostkami, snažila se z těch nepravidelných tvarů vystavět věž. V dílně bylo horko a ona

se potila, nohy v šortkách a teniskách měla špinavé. Skoro cítila ten ostrý metalický pach letovaného kovu. Tatínek byl poblíž, pořád na dohled. Pracoval na jednorožci Stanleym.

Stanleyho obličej ještě nebyl hotový. Z jedné strany byl bílý, lesklý, přátelský, s třpytivým hnědým okem. Druhou polovinu obličeje tvořily jen odhalené spoje a kovové součástky. Tatínek se podíval na Charlie a usmál se, ona mu odpověděla stejně. Cítila se milovaná. V temném koutě za ním, kam skoro nebylo vidět, visela změť kovových končetin, pokroucená kostra s planoucíma stříbrnýma očima. Každou chvíli sebou trochu škubla. Charlie se na ni snažila nedívat, ale její pohled tam stejně čas od času sklouzl. Pokroucené končetiny se jí posmívaly, jako by to celé byl nějaký příšerný klaun. Něco na tom výtvoru každopádně budilo dojem nesmírné bolesti.

„Tati?" ozvala se Charlie, ale otec nevzhlédl od práce. „Tati?" opakovala naléhavěji. Tentokrát se k ní pomalu otočil. Toulal se někde mimo tenhle svět?

„Copak potřebuješ, zlatíčko?"

Ukázala na kovovou kostru. *Bolí ji to?* Chtěla se na to zeptat, ale když se zadívala do tátových očí, zjistila, že to nedokáže. Zavrtěla hlavou.

„Nic."

S nepřítomným úsměvem jí pokývl a vrátil se k práci. Stvoření za ním sebou znovu zaškubalo. Jeho oči dál plály.

Charlie se zachvěla. Vrátila se do přítomnosti. Otočila se. Náhle si připadala zranitelná. Sklopila oči a něčeho si všimla. Na zemi byly tři výrazné rýhy. Klekla si a zamyšleně přejela rukou po jedné z nich. Štěrk byl odhrnutý ke stranám. *Nějaká trojnožka? Fotografický stativ?* Tohle byla první neznámá věc, na kterou tady narazila. Vrata do dílny zůstala trochu pootevřená, ale ona neměla chuť jít dovnitř. Chvatně se otočila a vydala se zpátky k autu. Když se posadila za volant, zjistila, že nemá klíčky. Nejspíš jí vypadly někde v domě.

Vrátila se po vlastní trase, jen nakoukla do obýváku a kuchyně, a zamířila po schodech nahoru do svého pokoje. Klíčky ležely na bílém proutěném křesle vedle králíka Theodora. Charlie je zvedla a zachrastila s nimi. Najednou odsud nedokázala hned zase odejít. Posadila se na postel. Jednorožec Stanley se zastavil vedle lůžka jako vždycky, a když se posadila, poplácala ho nepřítomně po hlavě. Zatímco byla venku, zešeřilo se. Pokoj náhle zaplnily stíny. Bez jasného slunce byl rozklad jejích hraček ještě o něco patrnější. Theodorovy oči už nezářily, řídká srst a visící ucho způsobovaly, že vypadal jako bezdomovec. Podívala se na Stanleyho. Rez kolem očí dala vyniknout jejich prázdnotě, jako by měl jenom prázdné důlky. Vyceněné zuby, které vždycky považovala za úsměv, se staly příšerným šklebem kostlivce. Charlie se postavila, opatrně, aby se jednorožce nedotkla, a spěchala ke dveřím. Jenže zakopla o kormidlo v nohách postele. Chodidlo se jí zachytilo o kolejnici a ona se rozplácla na zemi. Ozvalo se skřípění kovu, cosi se dalo do pohybu. Když zvedla hlavu, před nosem se jí objevily cupitající nožky, obuté v nablýskaných kožených botách. Vzhlédla.

Nad ní stála Ella a zírala na ni, mlčenlivá a nezvaná, její skleněné oči vypadaly, že skutečně vidí. Ruce držely šálek a podšálek s vojenskou ztuhlostí. Charlie opatrně vstala, snažila se panenku nevyrušit. Vyšla opatrně z místnosti, hlavně aby náhodou neaktivovala další hračky. Když odcházela, Ella se pomalu vracela do skříně. Napodobovala její tempo?

Charlie se rozběhla po schodech, poháněná touhou dostat se pryč. V autě se jí podařilo zasunout klíčky na patřičné místo až napotřetí. Rychle vycouvala po příjezdové cestě, nevšímala si toho, že přejela i trávník na předním dvorku, a vyrazila pryč. Asi po kilometru zajela ke krajnici a vypnula motor. Zírala do předního skla. Její oči se nedokázaly na nic soustředit. Přiměla se pomalu dýchat. Pak se natáhla po zpětném zrcátku a natočila ho tak, aby viděla na sebe.

Vždycky čekala, že ve vlastním obličeji spatří vrytou bolest, hněv a smutek, ale nic takového tam nebylo. Tváře měla růžové a její kulatý obličej vypadal téměř jako vždycky. V prvních týdnech, kdy začala bydlet u tety Jen, slýchala při představování různým lidem pořád totéž: *„Taková krásná holčička. To dítě vypadá tak šťastně."* Charlie se neustále tvářila, že se vzápětí usměje, hnědé oči měla doširoka rozevřené a jiskřivé, tenké rty přichystané zvednout koutky, i když jí bylo do pláče. Ten nesoulad byl trochu matoucí. Prohrábla si prsty světle hnědé vlasy, snad že nějakým kouzlem dokáže uhladit jejich zkadeření, a vrátila zrcátko do správné polohy.

Nastartovala a pátrala v autorádiu po nějaké stanici, jejíž hudba by jí pomohla v návratu do reality. Přeskakovala z jedné na druhou, ale téměř nevnímala, co kde hrají. Nakonec si vybrala stanici na středních vlnách, pořad s moderátorem, který na posluchače naoko neustále pohrdavě ječel. Charlie vůbec nechápala, o čem ten člověk mluví, ale jeho přehnaně suverénní drzý hlas ji dokonale probral. Hodiny v autě šly vždycky špatně, takže zkontrolovala svoje zápěstí. Už byl skoro čas schůzky s přáteli, v restauraci poblíž centra, kterou vybrali.

Vyjela zpět na silnici. Snažila se soustředit na řízení a zlostný hlas moderátora, který pomalu uklidňoval její myšlenky.

Když dojela k restauraci, zajela na parkoviště a zastavila, ale ještě nevypnula motor. Průčelí podniku tvořilo velké okno, jímž se dalo nakouknout přímo do lokálu. Charlie sice své přátele léta neviděla, ale i tak jí trvalo jen chvilku, než je uvnitř zahlédla.

Nejsnadněji poznala Jessicu. Vždycky k dopisům přidávala fotky a zrovna teď vypadala jako na poslední z nich. I když seděla, byla větší než kluci, a hodně hubená. Charlie sice její oblečení za stolem neviděla celé, ale tušila, že má volnou bílou sukni s vyšívanou vestičkou, stejnou jako na fotce. Na lesklých hnědých vlasech po ramena jí seděl klobouk s obrovskou květinou vypadající, že se jí chystá pře-

vážit hlavu dozadu. Zrovna něco vykládala a vzrušeně při tom rozhazovala rukama.

Proti ní seděli vedle sebe dva chlapci, obličeji obrácení k sobě. Carlton vypadal jako starší verze svého zrzavého mladšího já. Pořád měl trochu dětský obličej, jen s výraznějšími rysy. Vlasy pečlivě rozcuchané a udržované v požadovaném tvaru nějakou kadeřnickou alchymií. Na chlapce byl téměř pohledný, na sobě černé sportovní tričko, přičemž Charlie pochybovala, že by kdy posiloval. Trochu se nad stolem hrbil a opíral si bradu o ruce. John vedle něj seděl nejblíž k oknu. Jako kluk patřil k těm dětem, které se ušpiní ještě dřív, než vůbec vyjdou ven. Měl barevné šmouhy na tričku, ještě než jim učitelka rozdala vodovky, zelené fleky na kolenou, ještě než vyběhl na hřiště, špínu pod nehty, i když si zrovna umyl ruce. Charlie věděla, že je to on, ačkoli vypadal úplně jinak, čistě a úhledně. Na sobě nažehlenou světle zelenou košili s vyhrnutými rukávy a rozepnutým knoflíkem pod krkem, aby nepůsobil tak upjatě. Sebevědomě se opíral v boxu, nadšeně přikyvoval a skutečně poslouchal to, co Jessica vykládala. Jedinou připomínkou jeho dřívějšího já byly vlasy, které mu trčely z hlavy na všechny strany, a ranní strniště na bradě, posměšná dospělá verze ušmudlanosti jeho dětských let.

Charlie se sama pro sebe usmála. Do Johna byla jako malá holka tak trochu zamilovaná, ještě dřív, než mohli oba pochopit, co to slovo vlastně znamená. John jí dával sušenky ze své krabičky na obědy s Transformers a ve školce vzal na sebe rozbitou sklenici s barevnými korálky, již měla ve skutečnosti na svědomí ona. Pamatovala si ten okamžik, kdy jí sklenice vyklouzla z rukou a padala na zem. Nechytila ji, ani se o to nepokusila. Chtěla vidět, jak spadne a rozbije se. Sklo narazilo na podlahu a rozlétlo se na tisíce střepů. Charlie si pomyslela, že je to krásné, a rozbrečela se. John za to dostal poznámku a do školky si zavolali jeho rodiče. Když mu poděkovala, mrknul na ni s ironií někoho mnohem staršího a prohodil: „Za co?“

Po tomhle mu dovolila, aby přišel k ní do pokoje. Nechala ho hrát si se Stanleym a Theodorem. Úzkostlivě ho sledovala, když se učil mačkat ty správné knoflíky, aby její přátele rozpohyboval. Kdyby se mu nelíbili, zdrtilo by ji to. Instinktivně tušila, že by na něj musela změnit názor, k horšímu. Tohle byla její rodina. Jenže oni Johna od první chvíle fascinovali. Zamiloval si její mechanické hračky a ona se zamilovala do něj. O dva roky později ho za stromem vedle tatínkovy dílny málem nechala, aby ji políbil. A pak se *to* stalo a všechno skončilo, aspoň pro ni.

Charlie se zachvěla a přiměla svou mysl vrátit se do přítomnosti. Zadívala se na vytříbeně oblečenou Jessicu, pak pohlédla sama na sebe. Nachové tričko, džínová bunda, černé džíny a kanady. Ráno jí to připadalo jako dobrá volba, ale teď věděla, že si měla vzít něco zcela jiného. *Tohle nosíš vždycky*, připomněla si. Zaparkovala a auto zamkla, i když to lidé v Hurricane většinou nedělali. A pak se poprvé po deseti letech vydala za svými kamarády do restaurace.

Když vstoupila, zaútočily na ni teplo, hluk a světla lokálu. Na okamžik se tím nechala pohltit, ale Jessica ji spatřila u dveří a zavolala na ni. Charlie se usmála a pokračovala v chůzi.

„Ahoj," pozdravila rozpačitě. Zatěkala zrakem od jednoho ke druhému, ale skutečný oční kontakt nenavázala. Jessica se v červeném vinylovém boxu o kousek posunula a poplácala na místo vedle sebe.

„Pojď, sedni si sem," pobídla ji. „Zrovna vykládám Carltonovi a Johnovi o svém úchvatném životě." Protočila panenky, takže do těch slov dokázala vtělit jak sebeironii, tak sdělení, že její život je skutečně vzrušující.

„Vědělas, že Jessica bydlí v New Yorku?" ozval se Carlton. Na způsobu jeho mluvy bylo cosi obezřetného, možná si každé slovo rozmyslí, než ho vysloví. John mlčel, ale nervózně se na Charlie usmál.

Jessica znovu protočila panenky a Charlie si náhle s pocitem déjà vu vybavila, že tohle měla její kamarádka ve zvyku, už když byly děti.

„V New Yorku žije osm milionů lidí. To není zase takový úspěch," ušklíbla se Jessica. Carlton pokrčil rameny.

„Já nikdy nikde nebyl," prohlásil.

„Nevěděla jsem, že pořád bydlíš tady," ozvala se Charlie.

„A kam jinam bych šel? Naše rodina tady žije od roku 1896," pronesl hlasem, kterým napodoboval svého otce.

„A je to vůbec pravda?" zapochybovala Charlie.

„To nevím," odpověděl Carlton už zase svým tónem. „Možná i je. Táta před dvěma lety kandidoval na starostu. No, sice prohrál, ale kdo *tady* kandiduje na starostu?" Zašklebil se. „Přísahám, že zdvihnu kotvy v den, kdy mi bude osmnáct."

„A kam chceš jít?" zeptal se John. Zkoumavě kamaráda pozoroval.

Ten se na okamžik setkal s jeho pohledem a zvážněl. Pak se náhle probral, zadíval se do okna a přimhouřil jedno oko. John nazdvihl obočí a zadíval se stejným směrem. Charlie taky. Carlton ale na nic zvláštního neukazoval. John otevřel pusu, aby se na něco zeptal, ale Carlton ho předešel.

„Tam." Otočil se a ukázal opačný směrem. „Nebo možná tam."

„Aha." John se podrbal na hlavě a zatvářil se trochu rozpačitě. „Takže kamkoli?" prohodil a zasmál se.

„Kde jsou ostatní?" zeptala se Charlie. Podívala se oknem na parkoviště, pátrala, jestli tam nepřibylo nějaké nové auto.

„Dorazí zítra," odpověděl John.

„Jo, přijedou ráno," upřesnila Jessica. „Marla přiveze brášku. Věřili byste tomu?"

„Jasona?" Charlie si Jasona pamatovala jako balíček pokrývek, z nichž vykukoval rudý obličejík.

„No jo, ale kdo by tady stál o mimino?" Jessica si důležitě posunula klobouk.

„Podle mě už nebude mimino," zasmála se Charlie.

„Prakticky jo," mávla rukou Jessica. „No nic, objednala jsem nám holkám pokoj v motelu u dálnice. Nic lepšího se sehnat nedalo. Kluci budou bydlet u Carltona."

„Dobře," přikývla Charlie. Jessičina výkonnost na ni udělala dojem, ale ten plán ji moc nepotěšil. Nechtěla s ní bydlet v jednom pokoji, protože to teď byla prakticky cizinka. V dětství se jí trochu bála: byla tak dokonalá, upravená, mluvila, jako by všemu na světě rozuměla. Charlie na okamžik napadlo, že by se mohla jít vyspat do jejich starého domu, ale sotva se jí to mihlo hlavou, hned tu myšlenku zavrhla. To místo už nebylo pro živé, zvlášť v noci ne. *Nedramatizuj to*, okřikla se v duchu a snažila se soustředit na Johna. Jeho hlas si uměl získat pozornost ostatních, možná proto, že mluvil tak zřídka. Většinou poslouchal, ale ne proto, že by byl málomluvný. Prostě sbíral informace a ozval se jen v případě, že měl na jazyku něco podstatného nebo vtipného. Většinou obojí zároveň.

„Ví někdo, co bude zítra?"

Všichni na chvíli ztichli. Toho využila servírka, aby si přišla převzít objednávky. Charlie rychle zalistovala jídelním lístkem, její oči nedokázaly zaostřit a řada na ni vyšla až příliš rychle. Strnula.

„Ehm, vejce…" vypravila ze sebe. Servírka na ni dál upírala tvrdý pohled a jí došlo, že by to měla upřesnit. „Míchaná. S pšeničným chlebem," dodala a žena odešla.

Charlie sklopila oči k jídelnímu lístku. Tohle na sobě nenáviděla. Když ji někdo zaskočil v nestřežené chvíli, ztrácela schopnost jednat nebo vnímat, co se kolem ní děje. Lidé se stali nečitelnými, jejich požadavky podivnými. Objednat si večeři by nemělo být tak těžké, pomyslela si. Ostatní se zase začali bavit, a tak se soustředila na ně. Měla pocit, že jí něco uteklo.

„Co máme říct jeho rodičům?" ptala se Jessica.

„Carltone, ty je znáš?" zapojila se do hovoru Charlie.

„Ani ne," odmítl. „Jen je tady vídám. Sem tam."

„Divím se, že zůstali v Hurricanu," prohodila se světáckým odsudkem v hlase Jessica.

Charlie mlčela a myslela si: *Jak by mohli odejít?*

Jeho tělo se nikdy nenašlo. Jak by mohli přestat potají doufat, že se jejich syn jednou vrátí domů, i když věděli, že to je nemožné? Jak by mohli opustit jediný domov, který Michael znal? To by znamenalo to s ním doopravdy, definitivně vzdát. Možná to stipendium symbolizovalo právě tohle: přiznání, že Michael už se domů nikdy nevrátí.

Palčivě si uvědomovala, že jsou na veřejném místě, kde by hovor o Michaelovi působil nepatřičně. Svým způsobem byli zasvěcení a zároveň cizí. Znali ho blíž a pravděpodobně víc než kdokoli v téhle restauraci, jenže se už všichni kromě Carltona z Hurricanu odstěhovali. Nepatřili sem.

Všimla si slz, jak kapou na její papírový ubrousek, ještě než je doopravdy ucítila. Když vzhlédla, John vypadal, že se soustředí na svůj příbor. Přesto věděla, že si toho všiml. Byla mu vděčná, že se ji nesnaží utěšovat.

„A ty pořád píšeš?" zeptala se ho.

Prohlásil, že bude spisovatelem, už když jim bylo asi šest. Naučil se číst a psát ve čtyřech letech, dřív než ostatní. V sedmi letech dokončil svůj první „román" a vytiskl jej, sepsaný příšerným pravopisem a nešikovně ilustrovaný, aby ho mohl rozdat rodině a kamarádům a žádat „recenze". Charlie si vzpomínala, že mu dala jen dvě hvězdičky.

John se její otázce rozesmál. „Už umím kromě měkkého i používat i ypsilon," odvětil. „Nemůžu uvěřit, že si to pamatuješ… ale jo, píšu."

„A co?" pobídl ho Carlton. John se zadíval na svůj ubrousek a promluvil víceméně do stolu.

„Ehm, hlavně povídky. Jedna mi vlastně loni vyšla. Jen v časopise, nic velkého." Všichni začali vydávat patřičné obdivné zvuky a on rozpačitě, ale potěšeně vzhlédl.

„O čem ty povídky jsou?“ zeptala se Charlie.

John zaváhal, jenže než se stačil rozhodnout, jestli jim to vyloží, objevila se servírka s jídlem. Všichni si objednali něco ze snídaňové nabídky: kávu, vejce, slaninu, Carlton borůvkové muffiny. Jasně barevné jídlo vypadalo nadějně, jako by oslavovalo nový začátek dne. Charlie se zakousla do toastu a všichni chvíli jedli mlčky.

„Hej, Carltone,“ ozval se náhle John, „jak to teď vypadá ve Freddym?“

Zavládlo krátké ticho. Carlton se nervózně ohlédl po Charlie, Jessica zvedla hlavu ke stropu, John zrudnul. Charlie chvatně vyhrkla:

„To je v pohodě, Carltone. Taky bych to ráda věděla.“

Oslovený pokrčil rameny a nervózně nabodl vidličkou lívanec.

„Přestavěli to tam.“

„Co tam postavili?“ zajímala se Jessica.

„Je tam něco novýho, nebo to jen strhli?“ přidal se John. Carlton znovu pokrčil rameny, tak rychle, že to připomínalo nervový tik.

„Jak jsem říkal, moc o tom nevím. Je to příliš daleko od silnice, než aby tam bylo vidět, a nijak zvlášť jsem se o to nezajímal. Možná si to tam někdo pronajal, ale netuším k čemu. Už léta je to obehnaný plotem jako staveniště. Není přes něj vidět, jestli tam ten barák ještě vůbec stojí.“

„Takže tam Freddy možná ještě je?“ zeptala se vzrušeně Jessica.

„Už jsem říkal, že nevím,“ odpověděl.

Charlie cítila, jak jí do obličeje sálá světlo zářivek, náhle až příliš ostré. Připadala si jako nahá. Skoro nic nesnědla, ale zvedla se z boxu a vylovila z kapsy pár pomačkaných bankovek.

„Musím na chvíli ven,“ vysvětlila. „Kuřácká pauza,“ dodala chvatně. *Ty nekouříš.* Napomenula se za tu neobratnou lež, zatímco spěchala ke dveřím. Rozrazila přicházející čtyřčlennou rodinku, aniž se jí omluvila, a vyšla do chladného večera. Zamířila ke svému autu a posadila se na kapotu, která se pod její vahou slabě promáčkla. Žíznivě

polykala doušky chladného vzduchu a zavřela oči. *Vědělas, že to někdo vytáhne. Vědělas, že o tom budeš muset začít mluvit.* Cestou sem si nacvičovala svoje reakce, nutila se myslet na šťastné vzpomínky, usmívat se a říkat: *„A pamatujete si, když…?“* Doufala, že je na to připravená. Samozřejmě se spletla. Proč by jinak utekla z restaurace jako malé děcko?

„Charlie?“

Otevřela oči a spatřila vedle sebe stát Johna. Držel před sebou její bundu.

„Zapomněla sis bundu,“ oznámil jí. Usmála se na něj.

„Díky.“ Vzala si ji, přehodila přes ramena a posunula se na kapotě tak, aby se vešel vedle ní.

„Pořád jsem se nenaučil nejdřív myslet a pak mluvit. Promiň.“ Zadíval se k obloze na letadlo prolétávající nad nimi.

Charlie se znovu usmála, tentokrát upřímně.

„To nic. Věděla jsem, že o tom někdo začne. Musela jsem to vědět. Jenom – já vím, že to zní hloupě, ale nikdy na to nemyslím. Prostě si to zakazuju. Nikdo kromě tety neví, co se stalo, a my o tom spolu nemluvíme. Pak přijedu sem a najednou je to všude. Překvapilo mě to, toť vše.“

„Ehm –“ John ukázal před sebe a Charlie spatřila Jessicu a Carltona, jak váhavě postávají u dveří restaurace. Mávla na ně, aby šli k nim. Poslechli.

„Pamatujete se, jak se ve Freddym zaseknul kolotoč a Marla a ten protiva Billy se na něm museli vozit tak dlouho, dokud ho jejich rodiče neodpojili od elektřiny?“ ozvala se Charlie.

John se rozesmál, což ji přimělo k dalšímu úsměvu.

„Byli úplně rudí a řvali jako mimina.“ Zakryla si obličej s pocitem provinilosti, že jí to všechno připadá tak legrační.

Zavládlo krátké překvapené ticho, než se rozesmál Carlton. „A Marla Billyho pozvracela!“

„To mu patřilo!“ přidala se Charlie.

„Myslím, že blinkala nachos,“ přisadil si John.

Jessica nakrčila nos. „Hnus. Už nikdy jsem si pak na kolotoč nesedla, po tomhle ne.“

„Prosím tě, určitě ho umyli. Podle mě tam děti zvracely každou chvíli. Ty mokrý podlahy nebyly u Freddyho pro nic za nic. Co, Charlie?“

„Na mě se nekoukej. Já nikdy nezvracela.“

„Trávili jsme tam tolik času! Jo, tomu se říká protekce, když se člověk zná s dcerou majitele…“ Jessica se po Charlie podívala s hranou vyčítavostí.

„Copak já můžu za to, co dělal můj táta?“ namítla Charlie pobaveně.

Jessica se zatvářila zamyšleně, pak pokračovala: „Jak líp by se dalo trávit dětství než celý den posedávat ve Freddym a poslouchat jeho písničku?“

„To je fakt,“ souhlasil Carlton. „Tu hudbu mám pořád v uších.“ Začal si pobrukovat. Charlie naklonila hlavu, aby zachytila melodii. Vzpomínala si na ni.

„Já jsem ta zvířata tak milovala,“ ozvala se náhle Jessica. „Nebo jak jim mám říkat? Roboti, maskoti?“

„Myslím, že se na ně hodí všechno,“ narovnala se Charlie.

„No jo. Vždycky jsem si chodila povídat s tím králíkem, jak se jmenoval?“

„Bonnie.“

„Přesně tak. Stěžovala jsem si mu na rodiče. Měl takový chápavý výraz.“

Carlton se rozesmál. „Animatronická terapie! Doporučuje šest ze sedmi magorů.“

„Zmlkni!“ okřikla ho Jessica. „Věděla jsem, že není živý. Jen jsem si s ním ráda povídala.“

Charlie se trochu usmála. „To si pamatuju." Jessica v krásných svátečních šatech, hnědé vlasy spletené do těsných copánků, podobná obrázku ve staré knize, jak po představení kráčí k jevišti a opatrně něco šeptá králíkovi v nadživotní velikosti. Když se vedle ní někdo postavil, najednou ztichla a čekala, až ten někdo odejde, aby mohla pokračovat. Charlie se zvířaty v tatínkově restauraci nikdy nemluvila, ani k nim neměla tak blízko jako jiné děti. Měla je velmi ráda, ale tahle zvířátka patřila veřejnosti. Měla vlastní mechanické kamarády, kteří na ni čekali doma a patřili jen jí.

„Nejlepší byl medvěd Freddy," ozval se John. „Vždycky vypadal tak spolehlivě."

„Hodně věcí z dětství si nepamatuju," připustil Carlton, „ale přísahám, že když zavřu oči, pořád vidím všechny podrobnosti z toho místa. I žvýkačky, co jsem lepil zespodu na stoly."

„Žvýkačky? Fuj, ty prase." Jessica od něj trochu ucouvla.

Zašklebil se na ni. „Co chceš? Bylo mi sedm. Všichni jste se na mě tenkrát vytahovali. Pamatujete si, jak Marla napsala na zeď ‚Carlton smrdí jako fusekle'?"

„Protože tys tak fakt strašně smrděl." Jessica vybuchla náhlým smíchem.

Nevzrušeně pokračoval: „Jakmile nastal čas jít domů, pokaždé jsem se schovával. Chtěl jsem tam zůstat přes noc, abych měl to místo jen pro sebe."

„Jo, vždycky jsi zdržoval," souhlasil John. „A vždycky ses schoval pod stejný stůl."

Charlie pomalu promluvila, a když začala, všichni se k ní otočili, jak by čekali jen na to.

„Někdy mi připadá, že si pamatuju každý centimetr toho místa, jako Carlton. Ale někdy si to zase nevybavuju skoro vůbec. Nebo jen útržky. Teda, pamatuju si kolotoč, a jak se zaseknul. Nebo jak jsme kreslili na papírové prostírání. Jak jsem jedla mastnou pizzu, nebo

jak jsem v létě objímala Freddyho a ta jeho žlutá srst se mi nalepila všude na oblečení, prostě takové drobnosti. Ale všechno jsou to výjevy, které se mohly stát někomu jinému."

Všichni se na ni zadívali s podivnými výrazy.

„Freddy byl hnědý, ne?" Jessica se rozhlédla po ostatních, aby jí to potvrdili.

„Asi si to vážně skoro nepamatuješ," popíchl Charlie Carlton. Ta se krátce zasmála.

„Jo, chtěla jsem říct hnědá. Hnědá srst." Samozřejmě, viděla ho teď vnitřním zrakem. Ale někde v hloubi té vzpomínky byl ještě záblesk něčeho dalšího.

Carlton začal s další historkou a Charlie se snažila soustředit, ale něco ji znepokojovalo, nějaká proluka v paměti. *Bylo to před deseti lety. V sedmnácti přece člověk nemá demenci, ne?* Jenže tohle byla tak zásadní věc. Jak to, že si ji nepamatovala? Koutkem oka zachytila Johnův pohled, jeho zadumaný výraz.

„Vážně nevíš, co se s tím místem stalo?" zeptala se Carltona naléhavěji, než zamýšlela. Zarazil se v půli slova. „Promiň," vyhrkla. „Nechtěla jsem ti skočit do řeči."

„To nic," ujistil ji. „Jo, teda vlastně ne – nevím."

„Jak to? Bydlíš tady."

„Charlie," napomenul ji konejšivě John.

„Já tam do těch končin moc nechodím. Změnilo se to tady, město se rozrůstá," odpověděl Carlton mírně. Její výbuch ho asi nijak nerozrušil. „A nehledám si zrovna důvody, abych tam chodil, chápeš? Proč taky?"

„Mohli bychom tam zajít," navrhl John a Charliino srdce poskočilo.

„Je tam nějaká stavba. Ani nevím, jestli se tam dá dostat," pokusil se oponovat Carlton.

Charlie zjistila, že přikyvuje. Připadala si, že ji celý den táhla k zemi její paměť, všechno viděla filtrem mnoha let, až teď náhle zpozorněla a její mysl se soustředila na přítomnost. Chtěla tam jít.

„Pojďme se tam podívat," navrhla. „I kdyby tam nic nebylo. Chci to vidět." Ostatní zmlkli. John se najednou s nezkrotnou sebejistotou usmál.

„Jo. Pojďme tam."

KAPITOLA DRUHÁ

Charlie zastavila. Cítila, jak jí měkká hlína podjíždí pod pneumatikami. Vypnula motor. Vystoupila a rozhlížela se po okolí. Obloha byla sytě, temně modrá, poslední stopy zapadajícího slunce mizely za obzorem. Parkoviště nebylo zpevněné a před nimi se rozkládala nestvůrná budova, hromady skla a betonu. Na parkovišti stály lampy, které se nikdy nerozsvěcely, a tak se teď celá plocha kolem nich utápěla ve tmě. Stavení vypadalo jako opuštěná svatyně uprostřed černých lesů, ryk civilizace sem doléhal jen z dálky. Charlie se zadívala na Jessicu na sedadle spolujezdce, která vykláněla hlavu z okýnka.

„Je to vážně tady?“ zeptala se.

Charlie zavrtěla pomalu hlavou. Sama si nebyla jistá, co vlastně vidí. „Nevím,“ zašeptala.

Zůstala stát mlčky u auta, dokud vedle ní nezaparkovali John a Carlton.

„Co je to?“ zeptal se prvně jmenovaný, když vystoupil z vozu a zadíval se na monument před nimi. „Máte někdo baterku?“ rozhlédl se po všech kolem.